

U OVOM BROJU:**KAD SE BOG ZABORAVI***Rolf Šefbuh***PROUČAVANJE BIBLIJE
VIŠE NIJE U MODI***Kristofer Mas***RAZGOVOR DVA
PASTORA***Rik Voren i David J. Č.***DŽONATAN EDVARDS***James C. Hefley***DEČIJI LONAC PUN
OKULTA***Jan Vareca***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir***Tekstove priložili:***Stančević Sreten***SVE ISPITUJTE**

Zdravo nepoverenje je za dobrobit naših duša potrebno isto tako kao i vera. Sumnjati u neke stvari uopšte nije greh, ali verovati svemu i svačemu može imati loše posledice. Vera nikada nije isto što i lakovernost. Naivnost nikada ne donosi Bogu čast. Lakovernost je poput noja, koji će progutati sve što mu izgleda zanimljivo. Sreo sam mnogo hrišćana koji većinu stvari uopšte nisu proveravali i odmeravali.

U zdravoj duši, isto kao i u zdravom krvotoku, je idealan odnos belih i crvenih krvnih zrnaca. Crvena krvna zrnca su poput vere: donose, za život neophodan, kiseonik u sve delove tela. Bela krvna zrnca su poput nepoverenja: odnose mrtve i toksične materije u otpad. Ove dve vrste krvnih zrnaca održavaju telo u dobrom stanju. U zdravom srcu mora postojati mehanizam koji će štetne materije držati podalje od toka života. Lakoveran čovek o ovome nema pojma. On uvek veruje.

Ruka u ruci sa našom verom u Boga mora biti i zdravo nepoverenje prema svemu okultnom i ezoteričnom. Numerologiju, astrologiju i sve ono što je nije u skladu sa Biblijom moramo odbaciti. Sve ove toksične materije nemaju šta da traže u životu istinskog hrišćanina. Hrišćanin ima Hrista i On je jedini put, istina i život.

*A. W. Tozer.**THE BANNER OF TRUTH MAGAZINE, JULY 1998.***WWW.SIONT.NET**

KAD SE BOG ZABORAVI

Rolf Šefbuh

*Gde se Bog zaboravlja,
tamo je lažni mir...*

Neprijatelj vere nije ateizam, nego prividna pobožnost

Zaboravljanje Boga, iako prividno okićeno religioznim obredima, je uvek bilo neprijatelj stvarne pobožnosti i straha pred Bogom. "Hajde, načini nam bogove, koji će ići pred nama!" Tako je zahtevao izraelski narod ubrzo posle predivnog izbavljenja iz Egipta. U vreme proroka Jeremije i Amosa vršile su se velike proslave pune religioznih obreda. Međutim, straha pred Božjom svetinjom više nije bilo - izgubio se. "Mir, mir, mir..." Sve je u redu. "Bog nas ljubi i ljubi i ljubi..." Ova "pesma" se stalno čula u pozadini svega toga. A ustvari nije postojao nikakav mir, jer Bog nije mogao ništa drugo, nego da svom narodu vidno pokaže svoje razočarenje.

Slična stvar se ponovila i u srednjevekovnoj crkvi. Bilo je predivnih liturgija, bogatih obreda, svuda potpuno predanje u pobožnosti (prividno), organizovan socijalni rad. Pa ipak je bila i jako velika samosvest o beznadežnosti svega. Ljudi koji su pokazivali na loše stanje u crkvi proglašavani su jereticima, čak i opasnim protivnicima crkve. Jedan od njih je bio i Luter, kad se borio protiv opasnog učenja crkve o nepostojanju bilo kakve opasnosti: "Odbacimo sve proroke koji govore narodu 'mir, mir' a mira nema." Bog traži probuđenje savesti, spremnost za kajanjem zbog greha, potpuno obraćenje.

Kada se zaboravljanje Boga religiozno okiti

Religiozno okićeno zaboravljanje Boga je vidno prisutno i danas. Čoveku se dodeljuje primaran značaj u crkvi, i sve to čak i sa blagoslovom crkve; jer - tako se govori, a još češće misli - crkva je tu da bi služila čoveku!

Savremeni čovek poseže za religioznim obredima prilikom važnih događaja u svom životu: prilikom rođenja deteta, punoletstva, na sahranama i venčanjima. Današnji čovek teško podnosi preispitivanje svojih sumnji ili verskih

uverenja, u svetlu Svetog pisma. Kao napr. opšte prihvaćeno je mišljenje da Bog mora čoveka da sačuva od svakog oblika nesreće, da nema uopšte nikakvog đavola, da je Bog svim ljudima dobar, da nije bitno toliko odlaženje u crkvu koliko biti dobar i pošten, da živimo ovde i sada a posle smrti videćemo šta će biti, da su sve reči o grehu, krivici, veri u Spasitelja i Božjem sudu, ustvari samo fundamentalističko utočište straha u kosti. Takođe, da čovek ima pravo samovoljnog eksperimentisanja u seksu - izvan braka, hetero ili homoseksualno - i da takve stvari ne treba cenzurisati prema zastareloj Bibliji.

Hrišćanstvo je uvek bilo napadano od strane ovakvih pogleda na svet. Bogu je, normalno, važan čovek, ali pre svega u pogledu oslobađanja iz samovoljno izabrane površnosti sopstvenog života i prenošenja u svetlo Božjeg lica. Potpuno je razumljivo, šta Bog želi, šta ga čini nesrećnim, od čega želi čoveka da sačuva, i šta je pripremio za njega. Božji proroci, Isus i njegovi apostoli, svi oni su nam ovo ostavili kao obaveznu i jednoznačnu poruku.

Ko "vrši interpretaciju" ne želi da vidi "pisano je..."

Ove stvari se jako često relativiziraju. Interpretacija - tako se zove tajni program pronalazača svih mogućih pravaca. "Po mom mišljenju", "to znači da" su uvodne fraze tog bezvrednog načina traženja. Tu se reči "pisano je..." zamenjuju takvim rečima, koje ljudima odgovaraju i čine im se prihvatljivim i prosvećenim. Mnogi uopšte ne primete ovu osnovnu razliku, jer nju prati lavina biblijskih pojmova kao napr. ljubav, mir, milost, svete tajne, crkva...

Da li je i stvarnost takva, to je sporedno. Bitno je to da je današnjem čoveku neprimetno nametnuto osećanje lažne utehe i nade, kojom je ponesen i dirnut. Pozitivan je odaziv i na razne crkvene inicijative, koje su uvek u službi ljudima i često idu u susret njihovim potrebama i željama. Kada se uopštena vera u crkvi podstiče i gradi na osnovu ovakve bezlične vere naroda, tada je crkva ispunila očekivanja. Sve ostalo zvuči kao čisti fundamentalizam. Da je to važilo i kod Boga u davna vremena, biblijski proroci bi bili pošteđeni mnogih neprijatnosti. Isus uopšte ne bi morao da dolazi na ovaj svet kao svedok istine, a takođe, ne bi bila potrebna nikakva reformacija.

Ne treba ćutati o stvarnoj istini

Pošto postoji stvarna istina kod Boga, ne sme se ni danas - uprkos nepovoljnim okolnostima - ćutati o njoj. Uprkos tome, što se mnogi pravi svedoci istine upravo danas bezobzirno prikazuju kao oni koji prave zabune, nepopravljivo kvare hrišćanstvo, narušavaju imidž (ugled) crkve, oni su sve više iz nje potiskivani u pozadinu dešavanja. Pa ipak, u konačnom zbiru to ne govori protiv njih, nego protiv religiozno ofarbane i brzo šireće zaboravnosti u odnosu sa živim Bogom. ◀



PROUČAVANJE BIBLIJE VIŠE NIJE U MODI *Kristofer Mas*

Sve je više hrišćana koji se zadovoljavaju sa malim, dnevnim čitanjima, koja se obično jako površno čitaju. Otprilike već znaju o čemu se radi.

Ankete sprovedene poslednjih nekoliko godina pokazuju opasan trend: **hrišćani čitaju Bibliju sve manje**. To je zapažanje nije ograničeno samo na određena duhovna uređenja i smerove. Izgleda da je, uprkos modernim i razumljivim prevodima Biblije, ogromnim mogućnostima na Internetu i raznim CD-romovima, Knjiga nad knjigama nekako potisnuta u pozadinu. Ni u godini 2003. koja je bila proglašena za godinu Biblije, nije usporena ova negativna tendencija. Reč Božja kao da među hrišćanima gubi na svom značaju.

Istovremeno se ne dešava ništa manje obraćanja nego pre četiri, pet godina. Svuda po svetu neprestano niču male grupice vernika. Međutim, novorođeni hrišćani se navikavaju da žive "iz druge ruke" i odustaju od sopstvenog pristupa ka izvoru života.

Najznačajniji termin

Centralni događaj bi trebao da bude lična dnevna pobožnost, tj. tihi čas sa Bogom. Za mene je ovo vreme postalo najznačajniji deo dana. Nije uvek bilo tako. Neke stvari u životu moraju proći kroz razvoj, koji je vođen konkretnim iskustvima vere. Sa današnjeg gledišta želim reći da se nikako ne bih odrekao direktnog čitanja Božje Reči. Od ostale literature se razlikuje po tome što kroz Bibliju govori sam Bog. Rimljanima 3,28 sam, naprimer, pročitao bar hiljadu puta. Odjednom me je ovaj stih pogodio kao grom iz vedra neba. Vera je i u tome što uvek iznova razmišljamo o tome što smo pročitali. Ovakva iskustva su nezamenljiva i zato želim da ih stalno doživljavam.

Najviše volim lični tihi čas izjutra. Za mene je to ona "tanka nit" života kojom idem. Kako lako hrišćani izgube iz vida ovu "tanku nit", zato što ih "progutaju" aktuelne misli svakodnevnice i problemi egzistencije. Lični susret sa Biblijom ne sme postati obaveza, koja se mora ispunjavati. Potrebna je lična čežnja za vešću, koju svakog dana želi Isus meni lično da saopšti. Sve što se dešava pod neakvim pritiskom, neće doneti roda. Uprkos tome, smatram da je značajna određena mera samodiscipline, kako presudni faktor ne bi postala volja i raspoloženje.

Ljubav prema Isusu prodire sve do osnova vere. Vera bez dodirne tačke u Bibliji vrlo lako će otići u sasvim drugom pravcu. Reč Božja čuva i otvara oči za bogatstvo života u veri.

Nikakva literatura, čak ni hrišćanska, ne može izazvati takvo dejstvo kao što to može učiniti jedan jedini dokumenat koji je Avramov Bog dao svojoj deci.

Mi, ljudi savremenog veka, često smo pogođeni površnošću i trendovima u svetu koji se sve češće menjaju. Gonjeni preopterećenjem često ne vidimo da je naš najvažniji termin u danu - naš lični sastanak sa Bogom.

Svakodnevno čitanje i razmišljanje o porukama Biblije nije samo prekraćivanje vremena na "duhovni način", niti pobožna pokornost, već neophodan događaj u svakom danu. Siguran sam da većini hrišćana upravo na ovom mestu izmiče puno Božjeg blagoslova.

Opasno neznanje

Ogroman tok informacija je Knjigu nad knjigama uvukao u vir. Posledica je vrlo opasno neznanje među hrišćanima. Ko ne poznaje ovaj dokumenat vere, živi od neproverenih iskustava i informacija. Sam Isus je svojim slušaocima uvek spominjao Reči svoga Oca.

Reč Božja pokazuje svoju doslednost ne samo u veri, nego i u celokupnom životu. Koliko je odluka doneseno upravo u trenucima ličnog tihog časa. Rešenja problema i spornih situacija su često nalažena upravo u to vreme, podstaknuta biblijskim iskazima. Mnoge fraze i životne mudrosti su preuzete upravo iz Biblije.

Reč Božja dokazuje svoju aktuelnost i usmerenost upravo tamo, gde je čovek prima i sprovodi u svom životu. Neki odeljci iz Biblije su u meni prouzrokovali promenu mišljenja. Bog je kroz Duha Svetog dosegao do mojih misaonih struktura. Ovakva iskustva redovno beležim u jednu svesku. To su najvažniji zapisi o mom životu. Na ovakav način vera stupa u akciju.

Sopstvena analiza

Mesto koje treba da ima Reč Božja često zauzimaju neke naše (ljudske) analize. Od toga kasnije nastaju knjige. Nastaju neki novi smerovi u veri. Lažni proroci na takav način pronalaze svoju publiku. U vreme Starog Zaveta nije bilo ni malo drugačije.

Na mnogim mestima se propagira karakter "prepun emocija". On u hrišćanskom životu funkcioniše samo ako se biblijsko učenje redukuje na minimum. Umesto čitanja Biblije na bogoslužjenjima je moguće videti pozorišne predstave. Hrišćani prepričavaju doživljaje bez toga da ih ispituju u svetlu Božje Reči. U ovakvoj hrišćanskoj kulturi hrišćani nisu podsticani da čitaju Bibliju. Značaj konzumiranja Reči života je postao žrtva fatalne zabavne teologije. Izgleda, da je uspeh najbitniji. Mladi ljudi na omladinskim susretima daju prednost "akciji" u odnosu na "dosadno" proučavanje Reči Božje. Onda me ne čudi što je u ovakvoj kulturi "dobrih namera i programa", Reč Božja postala najvažnija sporedna stvar u crkvi.

Mnogim hrišćanima ovakav nepravilan razvoj ne smeta. Jednostavno ne vide pogubne posledice. Međutim, u teškim vremenima pozorišne predstave i koncerti ne pomažu.

Tada pomaže samo Reč Božja, kao Reč mudrosti, sigurnosti i utehe.

Selektivno čitanje

Sveto Pismo, kao Reč Božja i dalje ostaje neophodan dokumenat vere za hrišćane koji žele istinski da slede Isusa. Sa drugih izvora nije moguće živeti takav život. Koliko god da je mišljenje iskusnog hrišćanina uverljivo, sopstveno proučavanje originala, tj. Biblije, sa njime se ne može nadomestiti.

Neki hrišćani su skloni selektivnom čitanju Biblije. U nešto su uvereni i traže u Bibliji mesta koja potvrđuju takvo njihovo razmišljanje. Ponekad na taj način nastaju učenja koja ne mogu opstati kao tačna nakon detaljnije analize. Biblija nije sredstvo za agitaciju. Biblija želi da ljude stavi u svetlo Božje realnosti.

Kako podstaći pojedinca, da pored doručka uzme u ruke i Reč koja život daje, i napije se Božje mudrosti? Moje iskustvo pokazuje da apelovanje i podsticanje neće doneti rezultate. Objasnjavati nekom čoveku šta gubi kada Bibliju potiskuje u stranu neće dati nikakvog rezultata. I dobri primeri će samo donekle dati rezultate. A sve je to u doba kada hrišćanski izdavači nude široki asortiman priručne biblijske literature.

Očigledno je da nedostaje glad koja proizilazi iz egzistencijalnog nedostatka. Reč Božja jeste jedina šansa da se preživi i u vreme velike bede. Potvrđuju to primeri iz ratnih vremena. Danas se beda pojavljuje u skrivenom obliku. Ona je tu, među nama, inače ne bi razne socijalne ustanove bile pretrpane ljudima u potrebi.

"Ako vi ostanete na mojoj besedi, zaista ćete biti učenici moji, i poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti." (Jovan 8,31-32). Ove reči je izrekao Isus, da bi objasnio značaj Reči. S time je u sprezi i sledeći stih: "Ko ima ljubav k meni, držaće reč moju; i Otac moj imaće ljubav k njemu; i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se staniti." (Jovan 14,23).

Ljubav prema Isusu i odnos prema Bibliji idu ruku pod ruku. Ko tako živi može da uveri i druge ljude.

Taktika bagatelizovanja

Da li se kao posledica "gubljenja" Božje Reči pokazuje duboka kriza odnosa? Kao što ne možemo čoveka razdvojiti od njegovih reči, isto tako ne možemo razdvojiti Isusa i Bibliju. U šta, ili u koga, veruju hrišćani koji ne čitaju Reči Istine?

Hrišćani su često oduševljeni raznim akcijama ili programima. To je prekraćivanje dugog vremena za ljude koji vole "brze" stvari. Međutim, hoće li takvi ljudi ikada razumeti da je u hrišćanstvu stanje "biti, ili ne biti"? Ili smo kolektivno zauzeli stav da se ništa ne jede vruće. Taktika bagatelizovanja, tj. uprošćavanja, se polako uvlači u misli hrišćana. Duh vremena želi da ispuni potrebe ili "ubije dosadu", a ne da govori o strahoti večne izgubljenosti čovečanstva.

Ono što je neophodno, jesu izdanja koja će podstaći borbu protiv biblijske nepismenosti. Može to biti, na primer, proverena forma čitanja u dvoje, koja omogućava novi prilaz ka Božjoj Reči. I tradicionalni "biblijski čas" bi ponovo mogao biti uveden u hrišćanske krugove. Na ovakvim putevima će hrišćani naći početke ličnog proučavanja Biblije, početke ličnog "tihog časa", koji je dodirna tačka sa izvorom života. Ono što mi se čini najvažnije, jeste dobar primer.

Jedna mlada žena, koja je imala rak, a koju sam imao čast da vodim kroz njen poslednji period života, snagu da podnese svu strahotu bolesti dobijala je iz Biblije - bila je to njena poslednja knjiga u životu, i to kada više nije imala snage da čita druge knjige. Doktori su se čudili miru koji je imala ta žena a iako nije doživela ni svoje tridesete godine. Iz dana u dan je Bog slao reči koje su je uveravale da je On nosi kroz sve njene fizičke bolove. Samo nekoliko godina pre smrti je ovo dete iz ateističke porodice našlo put ka Isusu. Uvek ću pamtiti radost koju je imala zbog reči koju joj je Bog darivao za svaki pojedinačni dan. Čitala je iz Biblije i meni i drugima i uvek je bila oduševljena sa aktuelnošću biblijskih poruka.

Ovakav primer podstiče mnoge hrišćane da pristupe Bibliji na novi način. Koliko dugo će trajati ovaj podsticaj? Mlakost i plitkost shvatanja u našem modernom svetu menja pogled na Knjigu čija je sadržina neprocenjive vrednosti. Moramo obraditi toliko novih stvari, i ispuniti sve veći broj zadataka za sve kraće

vreme, tako da zaokupljenost večnošću izgleda kao luksuz. Uprkos svemu tome nikada nećemo moći da odbacimo prvobitnu informaciju života, koja će preživeti svaki trend. ◀

Izvor: *Ethos*, 2/2005.

RAZGOVOR DVA PASTORA

Rik Voren i David J. Č.

David Jongi Čo (David Yunggi Cho) jeste pastor najveće protestanske crkve na svetu (Yoido Full Gospel Church, u Seulu, Južna Koreja), koja broji preko 750.000 članova. Ova crkva je poznata i po svojim lančanim molitvenim sastancima, kao i po kućnim grupama u koje se uključuju novoobraćenici i u kojima se formiraju buduće crkvene vođe. Rik Voren (Rick Warren) jeste pastir velike crkve u Kaliforniji (Saddleback Valley Community Church in Lake Forest). Voren, kroz svoju organizaciju "Svrhom vođen život" jeste savetnik za oko 100.000 lokalnih crkava širom sveta. Nedavno su se tu dvojica pastora sreli u Južnoj Kaliforniji i zajedno doručkovali, njihov razgovor je na molbu novinara sniman i ovo je delimičan transkript tog razgovora:

Voren: Kako održavaš svežinu u svojoj službi Bogu?

Čo: Kada sam 1968. krenuo u osnivanje crkve, dnevno sam se molio po pet sati - bila je to jedna vrsta duhovne bitke - rata. Na istoku je (duhovna) opozicija veoma jaka i ako se želi opstati mora se ući u duhovni rat. Tako se u vezi sa svim potpuno oslanjam na molitvu.

Pored mesta gde sam planirao da izgradim crkvu, postajalo je svetište i sveštenici su nastojali da osujete moje planove. Pokušali su čak i da zapale šator pod kojim smo se sastajali. Da bi pobedio ovu opoziciju, provodio sam dnevno po pet sati u molitvi, ali danas se obično molim po oko tri sata dnevno. Ukoliko se ne molim redovno, ne mogu imati dobar odnos sa Svetim Duhom. Verujem, da ni jedan sluga Božji ne može uspeti u svojoj službi ako ne poseduje pomazanje Svetog Duha. Dakle, ja

moram da se molim barem tri sata dnevno, ukoliko želim imati i održati bliskost (intimnost) sa Svetim Duhom.

Voren: Šta bi rekao američkim pastorima?

Čo: Pa, američki pastori imaju predivne crkvene zgrade i visoko obrazovanje, ali obično ne mogu da se mole duže od 15 minuta i to je veliki problem. Uvek im kažem: "Vi imate sve: novac, zgrade, škole, ali nemate odlučnosti i istrajnosti u molitvama. Nemate molitvene sile!"

Mnogi ljudi uopšte ne znaju od kakve važnosti je molitva, ali ti kao sluga Božji treba da znaš da je molitva kamen temeljac svakog crkvenog rasta i probuđenja. Američkim pastorima treba više molitve. Kao što znaš, mi u Koreji imamo jutarnje molitvene sastanke. Kada vide koliko ljudi na njih dolazi mnogi američki pastori, me pitaju: "Kako ti motivišeš sve te ljude da ovako rano dolaze na molitveni sastanak?" a ja im kažem: "Prvo što treba da uradiš jeste, da motivišeš sam sebe!"

Voren: Kako vi tamo pomažete ljudima da odrastaju u Hristu? Kakav obrazac se upotrebljava u tvojoj crkvi za duhovni rast pojedinaca?

Čo: Mi smo to ovako organizovali. Kada se ljudi obrate, predložimo im da krenu u "Školu obraćenja". Damo im štampani materijal i oni slušaju osnovna predavanja šest nedelja. Posle toga, oni se uvode u kućnu grupu koja deluje u njihovom komšiluku. Posle toga su učeni od strane vođa te kućne grupe.

Voren: Kako ti upotrebljavaš tehnologiju u svrsi pastoralne brige u jednoj takvoj velikoj crkvi? Da li je moguće imati ličan odnos sa toliko hiljada ljudi?

Čo: Sve to ne bi smo ni mogli bez pomoći kompjutera. Crkvu smo kompjuterizovali - svuda imamo kompjutere. Koristimo i Internet. Imamo i tzv. "Internet crkvu" u kojoj ljudi mogu imati učešća putem Interneta. Savetujem ljudima da što više koriste Internet. Koreja je veoma mala zemlja, nije kao Amerika koja ima velika prostranstva. Mi ne možemo stalno proširivati svoje crkvene zgrade. Pored toga mi svake godine imamo novih 20.000 obraćenja po našim crkvama i ne možemo ih sve "strpati" u naše crkvene zgrade. Tako, imamo "Internet crkvu" i mnogi iz mlade generacije veoma rado učestvuju u bogosluženjima iz svojih domova.

Voren: Da li se to održava u određeno vreme ili se može uvek "kliknuti" i videti? Da li je to prenos bogoslužjenja uživo?

Čo: To je prenos bogoslužjenja uživo, nedeljom i sredom. Slično tome, kada želim dati kućnim grupama neka specijalna uputstva ili lekcije, onda im ih predajem preko Interneta. Na ovaj način mogu čak govoriti i vođama kućnih grupa u pojedinim geografskim oblastima.

Voren: Tvoja crkva sa 750.000 ljudi je najveća crkva na svetu. Kakva je vaša vizija za ubuduće?

Čo: To je upravo razvijanje Internet službi. Nemoguće je graditi stalno veće i veće crkvene zgrade. Glupo je trošiti više i više novca na održavanje zgrada. Tome nikad nema kraja. Stvarno verujem u to i već sam to rekao mojoj crkvi i mojim saradnicima. Sledeći korak koji ćemo napraviti je taj, da ćemo nastojati što više razviti sajber službe, jer zaista dalje ulaganje novca u zgrade je čisto rasipanje.

Voren: Zamisli samo koliko novca bi onda moglo biti upotrebljeno u misijske svrhe!

Čo: Mi smo već sada poslali širom sveta i podržavamo oko 500 naših misionara. Desila mi se zanimljivost, kada sam pre dve godine bio pozvan da propovedam u Dubaji. Islamska policija je došla i rekla mi: "Ako izađete iz prostora britanske ambasade, bićete uhapšeni." Uprkos tome, svake večeri je oko 3.000 ljudi dolazilo na naše sastanke. Mnogi od ovih saudijaca su bili mladi. Pitao sam ih: "Kako ste saznali da će biti sastanak?" Oni su mi odgovorili: "Preko Interneta!" Rekli su: "U Saudijskoj Arabiji nema crkava, zabranjeno je posedovanje Biblije, ali mi je još uvek možemo čitati preko Interneta. Redovno gledamo vaše prenose bogoslužjenja a vi ste saopštili da dolazite u Dubaji, zato smo i mi danas došli ovamo."

Voren: Kakve savete bi dao onima koji su novi u službi?

Čo: Pod jedan, želeo bi da ih ohrabrim, tj. da uvek nastoje da imaju pozitivan stav u službi, jer će se susresti sa mnogim obeshrabrenjima. Drugo, treba da budu otvoreni za duhovne darove, da veruju u vizije i snove kao način na koji ih Bog može voditi, govoriti im - Biblija na mnogo mesta veoma jasno govori o tome. Treće, rekao bi im da veoma pažljivo slušaju

šta im Duh Sveti govori. Ovo je veoma važno, jer ako postoji želja započeti uspešnu službu za Boga, onda treba posedovati hrabar i avanturistički stav. Bog uvek traži takve osobe, koje su otvorene za Njega i takve uvek upotrebljava.

Voren: Čitao sam tvoju knjigu "Vizije i snovi", u kojoj se u vezi s tim obraćaš pastorima. Šta bi rekao pastorima, kako to treba da slušaju glas Svetoga?

Čo: Sveti Duh uvek govori kroz lično studiranje Svetog pisma. Čak i danas ujutro, dok sam čitao Bibliju i molio se. Znaš, imamo punu glavu znanja (teorije), ali veoma malo pravog Božjeg poznanja u srcu. Mnogi pastori pokušavaju da govore ljudima na osnovu svog znanja iz glave, umesto onog znanja iz srca. Stoga, da bi se steklo ovo znanje (poznanje) u srcu, moramo dosta vremena provoditi u molitvi, studiranju Božje Reči i u čekanju na Gospoda. Mnogi ljudi dok se mole samo oni pričaju Bogu, ali uopšte ne čekaju na Boga da i On dođe i progovori njihovom srcu.

Sveti Duh poput rose dolazi na moje srce i utiče na moje misli i odluke. Dakle, tako primam vođstvo od Gospoda. Čekanje na Boga je veoma važno. Mnogi ljudi misle da je to gubljenje vremena, ali to nikako nije za one kojima Gospod tiho govori i oni ga slušaju.

Voren: Kako si uspeo da podigneš tako mnogo vođa u svojoj crkvi?

Čo: Najvažnije je, motivisati ljude. Kroz moje iskustvo, primetio sam da samo oko 10% ljudi iz cele zajednice žele nešto i da rade, tj. da budu aktivni. Tako, zamolim moje pomoćnike da primete one na kojima Duh Sveti aktivno radi i koje On uobličava u buduće vođe kućnih grupa ili u pomoćnike vođa kućnih grupa. Dakle, tražimo uvek i za svaku službu u crkvi ljude. Konstantno tražimo i biramo ljude.

Voren: Šta tražite, kakve kvalitete oni treba da poseduju?

Čo: Normalno, moraju biti na raspolaganju, da imaju želju za učenjem i da su veoma zabrinuti zbog stanja izgubljenih duša, da imaju srce za evangelizaciju. Takvi ljudi su budući kandidati za vođe kućnih grupa.

Voren: Od svih ljudi koji su došli Hristu u tvojoj crkvi - da li je većina došla Hristu kroz posete

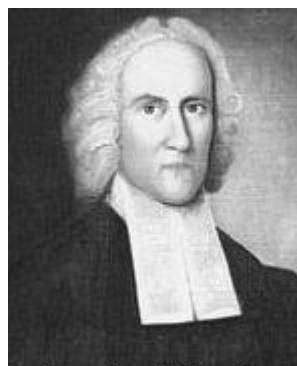
bogoslužnjima ili kroz kućne grupe?

Čo: Uglavnom kroz kućne grupe. Mnogi pastori imaju pogrešno razumevanje kućnih grupa. Oni misle da su kućne grupe isto što i druženja. Ipak, na kućnim grupama učimo ljude kako da evanđeljem dosegnu nespasene. Većina nevernika će nerado doći u crkvu na bogoslužje. Neki se čak plaše da dođu u crkvu - naročito ako je to ona velika. Ali kada su pozvani na sastanak kućne grupe kod svojih komšija, oni se neće osećati tako ugroženo. Tako, to je to, što radimo na kućnim grupama. Kroz njih evangeliziramo svoje komšije i prijatelje. ◀

Izvor: <http://www.pastor.com>.
Parafrazirano i skraćeno.

DŽONATAN EDVARDS

James C. Hefley



Jonathan Edwards
(1703–1758)

Jednog sparnog dana 1735. krenuli su žitelji Enfielda (Konetikat, SAD) u svoju crkvu na bogoslužje. Tog dana trebalo je da propoveda predvodnik američkog duhovnog probuđenja u Novoj Engleskoj, Džonatan Edvards (Jonathan Edwards), kongregacijski pastor iz Northamptona (Masačusets).

Kada je propovednik ušao u prostoriju, pozdravio ga je bučan žamor razgovora prekidan glasnim smehom. Poneki su se otvoreno smešili i šaputali dok su gledali. Prozvali su ga da govori. On je posegnuo u svoju naprtnjaču i izvadio svoju Bibliju i beleške. Odabrao propoved koju je govorio mesec dana ranije u Northamptonu.

Edvardsov je običaj bio da svoje propovedi čita. Nakon što je svečanim glasom pročitao nekoliko rečenica, nemir je jenjavao i prostorijom je zavladała tišina. Slušaoci, koji su se malo pre podrugivali govorniku, sedeli su

kao prikovani za stolice, otvorenih ustiju, jer su čuli: "Vi visite o tankoj niti oko koje svetlucaju plameni Božjega gneva, spremni da je svakog trenutka oprlje i spale. Nemate ništa što biste se dohvatili da se spasite, ništa svoga, ništa što ste ikada učinili, ništa čime biste mogli privoleti Boga da vas poštedi..."

Većina ljudi je sedela nepomično, drugi su nekontrolisano drhtali. Pre nego što je dvosatnu propoved završio, mnogi su tako snažno jecali, da je propovednik morao moliti za tišinu.

Ljudi iz Enfielda su se tog dana obratili Gospodu, mladi i stari, ubogi i bogati svi iz Edvardsovog grada. Zahvatio ih je talas duhovnog probuđenja, koji se narednih godina širio iz Nove Engleske prema jugu, u drugu koloniju. Sagrađeno je na stotine novih crkava, a hiljade obraćenika postali su novi članovi crkve za vreme tog velikog probuđenja, koje je predvodio Džonatan Edvards a u kome je učestvovao i čuveni engleski propovednik Džordž Vhitfild (George Whitefield).

Džonatana Edvardsa učinila je slavnim propoved "Grešnici u rukama gnevnog Boga". Istoričari ga opisuju kao genija, misionara, istaknutog vođu i revnosnog hrišćanina. Zaista, ne može biti smatran samo propovednikom "paklenog ognja". Samo nekoliko meseci pre propovedi u Enfieldu, u njegovoj domaćoj crkvi je došlo do velikog probuđenja, dok je tumačio Prvu poslanicu Korinćanima 13. glavu koja govori o savršenstvu ljubavi - Božjoj ljubavi.

Uz to, što je bio baklja probuđenja mlade Amerike, Džonatan Edvards je bio i marljivi pastor, briljantan teolog, slavan pedagog, uvažen filozof i plodan pisac. Od svojih ranih godina on je već mnogo obećavao.

Kad se rodio, 5. oktobra 1703. kolonije su se kretale u promenama beskonačnih evropskih sukoba. Granica je neprekidno bila u opasnosti zbog provala indijanskih ratničkih hordi. Politički status kolonija je bio neodređen. Puritanske vođe su usresredile svoju pažnju na politička pitanja, a moralni i verski život kolonista pao je na veoma niske grane. Uveden je tzv. "Ugovor o polovičnim članovima" crkve, odn. ljudima bez jasnog svedočanstva o svom obraćenju Bogu. Time je i neobraćenim osobama bilo dopušteno članstvo u crkvu. Ovim kompromisom crkve su se ispunile veoma šarolikim mnoštvom. Kao desetogodišnjak, Džonatan je počeo da piše detaljne tekstove o insektima i nekim

prirodnim naukama. Velika znatiželja popunjavala je njegovu beležnicu pitanjima: "Zašto, kad imamo dva oka, ne vidimo dvostruko?", "Zašto su daleka brda plava?" - to je želeo saznati. Botanika, zoologija, filozofija, geologija i astronomska fizika samo su deo njegovog velikog interesovanja.

Pa ipak, nauka se mladom geniju činila nedovoljnom. Ona se bavila samo delićima znanja; bila je površna i nikada nije mogla udovoljiti svim pitanjima koje je postavljalo njegov um. Edvards je želeo spoznati život kao celinu - naći njegovu svrhu i smisao.

Okrećući se filozofiji, došao je do zaključka da svemir iziskuje "večno postojanje jednog sveobuhvatnog uma" i da "ni jedno zadovoljstvo nije postojano i dovoljno osim duhovnog". Prvo njegovo zanimanje za duhovne stvari zabeleženo je kad mu je bilo 10 godina, i to prilikom probuđenja u crkvi njegovog oca. On i njegovi drugovi sagradili su "molitveni šator" u močvari. Od tada, on je često u šumi razgovarao sa Bogom.

U mladosti je imao nekoliko dubokih duhovnih iskustava. Jedno od najistaknutijih povezano je sa stihom: "A caru večnosti neprolaznom, nevidljivom, jedinom Bogu čast i slava u sve vekove; amin." (1. Tim. 1:17 EČ). U vezi s tim je zabeležio: "Tada je u moju dušu ušao osećaj slave božanskog bića različit od svega što sam do tada iskusio. Otišao sam da se pomolim Bogu kako bih mogao uživati u Njemu a molio sam se sa jednom novom vrstom uzbuđenja."

U trinaestoj godini upisao se na Akademiju u Konetikatu, kasnije Jel (Yale), sa dobrim znanjem grčkog, hebrejskog i latinskog jezika. Sa sedamnaest godina diplomirao je kao najbolji u klasi. Sledeće dve godine proveo je na Jeleu, pripremajući se za pastoralnu službu, zatim je osam meseci bio pastor prezbitarijanske crkve u Nju Jorku, a onda se vratio u Jel da bude tutor mladim studentima.

Njegovu samodisciplinu i studije donekle je prekinula ljubav. Žarko se zaljubio u Saru (Sarah Pierrepont), kćerku jednog od osnivača Jela. Kad je imao 24 godine, kongregacijska northamptonaska crkva (Masačusets), najnaprednija zajednica u unutrašnjosti zemlje, pozvala ga je da pomogne svome dedu, Solomonu Stodardu (Stoddard), u pastorskoj službi. Šest meseci kasnije odjahao je u Nju Heven da se oženi sedamnaestogodišnjom

Sarom.

Kad mu je 1729. umro deda, Džonatan je preuzeo dužnosti pastorske službe. Imao je naviku da se dva puta dnevno moli u osami, dok trinaest sati dnevno je provodio u studiranju. Vežbao kroz duge šetnje, cepajući drva ili jašući, a opet i meditirajući istovremeno.

Dok je odgajala dvanaestoro dece, Sara je odvrćala besposličare koji bi ometali njezinog muža, negovala ga kad bi se razboleo, pazila na njegovu ishranu i pametno vodila domaćinske poslove. "Nikad nije morala da viče na decu", seća se jedan očevidac. Nakon što je Whitfield, obišao tu zajednicu, primetio je: "Skladniji par nisam video."

David Brainerd, misionar među Indijancima, držao ga se kao oca. Kad je Brainerd malaksao od tuberkuloze, doselio se u Edvardsov dom. Tamo se sedamnaestogodišnja Jeruša (Jerusha Edwards) starala o njemu sve do njegove smrti. Pred samu smrt joj je prošaptao: "Mi ćemo zajedno provesti radosnu večnost." Jeruša je nedugo zatim, takođe, umrla. Sahranili su je pored Davida. U počast svom nesuđenom zetu, Džonatan Edvards je napisao knjigu o iskustvima ovog misionara. Delo koje se i danas mnogo čita.

U toku sedme godine svoga delovanja u northamptonskoj crkvi Edvards je napisao: "Duh Božji je slavno počeo da radi među nama." Tvrdokorni grešnici su se obraćali, gradska kafana se ispraznila, a zajednica je postala duhovno živa. U toku šest meseci, gotovo polovina od 620 članova je posvedočila o svom obraćenju. A onda se, poput prerijske vatre, probuđenje proširilo. Cela dolina reke Konektikat je bila u plamenu duhovnog probuđenja.

Oganj probuđenja je bio na snazi oko šest meseci, a onda je oslabio, ali samo na kratko. Ponovo se razbuktao 1740. u Northamptonu. Rodilo se veliko duhovno probuđenje, i ono će postati veoma značajno jer je imalo uticaja na celu zemlju. Približno šestina celokupnog stanovništva se obratila. Moralne vrline naseljenika su ojačale za predstojeće bitke, za sticanje nacionalne nezavisnosti.

U dvadeset četvrtoj godini rada u Northamptonu, Edvardsa su zaokupile poteškoće. Jedan deo problema proizašao je iz njegove oštre kritike ponašanja mladih ljudi tog vremena.

Osuđivao je običaj tzv. "umotavanja", tj. da se mladi ljudi u vreme udvaranja (flerta), umotavaju u pokrivač i, doduše odeveni, no leže u krevetu jedno pored drugog. "To je jedna od onih stvari koje vode i završavaju se u grehu", optuživao je Edvards. Takođe, je kritikovao i plesanje, kao i bestidnu (erotsku) literaturu.

Drugo čvrsto Edvardsovo uverenje sukobilo se sa pogledima nekih od vodećih članova crkve. "Ne mogu čiste savesti primiti još polovično verne članove u crkvu," govorio je svojoj ženi. "Ugovor o polovičnima" primenjivao je i njegov deda pre njega, a to je omogućilo pojedincu da pripada crkvi i uživa sve njezine povlastice, osim onih kod glasanja, a sve to bez svedočanstva o obraćenju.

Nekoliko članova, koji su bili nezadovoljni Edvardsovom kritikom ponašanja mladih, uhvatili su njegov stav o "Ugovoru o polovičnima" kao izgovor, da kroz njega izdejtstvuju njegovo isterivanje iz crkve. To su i postigli 1750. Odbacili su tako jednog od najvećih duhovnih vođa Nove Engleske.

"Bačen sam u široki okean sveta i ne znam šta će biti sa mnom i sa mojom mnogočlanom porodicom", govorio je Edvards. Nakon šest neveselih meseci prihvatio je poziv crkve u indijanskom selu Stokbrižu (Stockbridge), Masačusets, gde je postao pastor male kolonije naseljenika i misionar - učitelj nepismenih Indijanaca.

Osam godina je najobrazovaniji čovek u kolonijama služio i radio za platu, koja je bila nedovoljna da prehrani njegovu porodicu. Edvardsova su deca svojski pomagala radeći lepeze i čipke za prodaju u Bostonu. Ove godine muke i nedostataka su se pokazala kao veliki blagoslov za naredna pokoljenja. Sa ograničenim pastorskim dužnostima imao je dovoljno vremena da piše, te je objavio svoja dela "Slobodu volje", "Doktrinu prvog greha" i druge teološke knjige koje su uticale na teološku misao više od dva veka.

Godine 1757. od strane upravnika Visoke škole Nju Džersija, danas poznate kao Princeton, bio je izabran za predsednika. Na novu dužnost stupio je naredne godine. Baš u to vreme je studentskim naseljem harala epidemija boginja. Edvards je bio vakcinisan, ali je ipak došlo do komplikacija koje su izazvale smrtonosnu bolest.

Edwards je kao predsednik koledža delovao samo dva meseca. Umro je na vrhuncu svoje karijere. Pa ipak, njegovo svedočanstvo se nije tu završilo. Stojeći poput duhovnog diva, njegov život i uticaj pomogli su napredak naseljenika u novim kolonijama, a njegova zabeležena iskustva i pisani radovi su oblikovali veliko duhovno nasleđe tada mlade američke nacije. ◀

Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley.

* * *

IZREKE DŽONATANA EDVARDSA

"Molitva je prirodna posledica vere, kao što je životu disanje."

"Prva odluka: Ja ću živeti za Boga. Druga odluka: Ako to neće niko drugi, ja ću svejedno živeti za Njega."

"Otići u nebo i potpuno uživati u Bogu, jeste neuporedivo bolje od svih ovozemaljskih zadovoljstava."

"Sreća stvorenja leži u radovanju u Bogu, a kroz to Bog takođe biva proslavljen i uzvišen."

"Postoje dve vrste licemerstva: Prva, koja zavodi samu sebe svojom spoljašnjom moralnošću i religioznim običajima; i druga koja nastoji uporno da se dopadne Bogu kroz svoja dela i svoja merila samopravednosti."

"Put u nebo je poput teškog uspona; on je težak i iscrpljujući, i ni malo se ne dopada našoj telesnoj prirodi, koja bi najrađe želela ići samo nizbrdo."

DEČIJI LONAC PUN OKULTA

Jan Vareca

"I nije čudo; jer i sam satana uzima vid svetlog anđela. Nije onda ništa veliko kad se i njegove sluge pretvaraju u sluge pravednosti; njihov svršetak biće po njihovim delima." (2. Kor. 11:14-15 EČ)

Nedelja, 11. septembar, podnevni dnevnik na RTS-u: "U Beogradu, ispred hotela Jugoslavija, održana je manifestacija pod nazivom 'Šesta čarolija Hari Potera', povodom izlaska knjige šestog nastavaka popularnog serijala Hari Poter: 'Hari Poter i polukrvni princ...'"

Na ovom prigodnom dečijem događaju dominiraju kostimi veštica, vila, čarobnjaka i sličnih bića. Oko štanda gde se prodaje knjiga, gužva je velika, kao da se deli za džabe. Deca i roditelji se guraju da kupe primerak po promotivnoj ceni od 1.200 dinara, dok će kasnije, u knjižarama koštati 1.700. Ako je nešto u modi, tj. "in" ili "cool", ne pita se pošto je...

Hari Poter: Medijska propaganda okultizma?

I tako je "kulturni" neo-paganizam sa zapada stigao i do nas, kao da nam nije dosta i ovog našeg domaćeg.

Veliko zanimanje za misticizam i nadprirodne pojave jedno je od obeležja današnjice. Tu se slatki dečaćić Hari sasvim lepo uklapa i ima šta da ponudi - on to čini veoma nevino i atraktivno, onako - čisto dečije. Tako su deca progutala udicu, pa sada i sama žele da su poput svog novog junaka Harija Potera, i trude se koliko god je to moguće, da što više liče na njega. Umesto žmurki, sada se radije igraju Hari Potera, tj. vode njegove imaginarne bitke i bore se čarolijama protiv čarobnjaka, veštica i duhova. Deca bi rado pohađala i školu magije, ali kad im roditelji kažu da tako nešto ne postoji, srce im se cepa od žalosti. Međutim, želje im se ispune kada im neki njihov drugar pokaže "tajne Interneta", gde se nalaze hiljade sajtova koji se bave magijom, veštičarenjem, kletvama, činima i sličnim stvarima. Kakva sreća! To su baš onakve, nadprirodne veštine kakvima ovladava i njihov idol - Hari Poter. Sada Harijeva i njihova fantazija može postati stvarnost...

Prečica: Preko okulta do poznanja Istinskog Boga?

"Pazite da vas ko ne zarobi filosofijom i sujetnom prevarom po ljudskom predanju, po svetskim stihijama, a ne po Hristu." (Kol. 2:8 EČ)

Zanimljivo je pratiti koliko bura i podela izaziva Hari Potter i kakve velike i agresivne reklame dobija ovaj serijal. U svetu vlada prava pravcata poteromanija. Postoje čak i "hrišćanski advokati Hari Potera", koji će vam govoriti kako je kroz ove knjige moguće naći i put do Boga, ili kako bi čak i sam Isus danas upotrebio takve priče da njima približi istine carstva Božijeg. Hari Potter je dobio odobrenje i od Vatikana, koji zvanično kaže da on pomaže deci "da uvide razliku između dobra i zla". (BBC News, 3.02.2003.)

Da li su deca sama sposobna da naprave razliku između dobra i zla? Kakvim vrednostima ih uči njihov junak Hari, koji svojim nadprirodnim okultnim moćima pobeđuje svakoga ko mu stane na put. Kod Potera zlo nije zlo a dobro nije dobro - sve je relativno. Hari biva često nagrađivan za loše postupke, onda kada vara ili laže. Produkti zla se po Poteru nazivaju dobrim! (Vidi Isa. 5:20). Zar ovo nije čisto zavođenje i izvrtnje, tradicionalnih i biblijskih vrednosti?

Hari Potter je čarobnjak - veštac. Zar je uopšte potrebno govoriti o tome kakav stav ima Biblija prema okultnim praksama (Vidi 2. Moj. 22:18; 3. Moj. 19:26, 19:31, 20:6, 20:27; 5. Moj. 18:10-11, 1. Sam. 15:23; Gal. 5:19-20; Otk. 22:14-15). Zar nas ona stalno ne upozorava na pogubno bavljenje čaranjem, vraćanjem, bajanjem, prizivanjem duhova i ostalog? Zar hrišćanin treba da ima udela u delima tame?

"Ne vucite sa nevernicima jaram koji je za vas tuđ; jer čega zajedničkog ima pravednost sa bezakonjem? ili kakvu zajednicu ima svetlost sa tamom? U čemu se Hristos slaže sa Veliarom? ili kakav udeo ima verni sa nevernikom? Kako se hram Božiji slaže sa idolima? Mi smo, naime, hram Boga živoga, kao što Bog reče: 'Stanovaću i živeću među njima, i biću im Bog, a oni će biti moj narod. Zato otidite od njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dotičite ono što je nečisto, pa ću vas primiti...' (2. Kor. 6:14-17 EČ)

Neki ljudi imaju smešan argumenat: "To je borba između dobra i zla, gde se dobar čarobnjak - veštac, bori protiv zlog. Dobra magija u borbi protiv, loše - crne magije." Međutim, Biblija ne pravi ovakve razlike, ona osuđuje magiju svake vrste, za nju je to jedno te isto i podjednako opasno - crno!

Autorka Roulings još obećava, da će svaki novi nastavak serijala biti sve mračniji i mračniji. Tako će Hari Potter uvek biti uključen u otkrivanje nekih novih nadprirodnih moći, kroz opštenje sa duhovima, pijenje krvi, bacanje kletvi i sl. Samo što sve to nije ustvari nikakva bajka ili fantazija, to je stvarna praksa raznih okultnih grupa i sekti, koja se veoma lako može proveriti.

Neki ljudi i dalje te činjenice odbacuju i misle da je sve to samo bezazlena dečija fantazija. Zaboravljaju činjenicu da deca ne znaju povući jasnu liniju između fantazije i stvarnosti. Jednom usađena ovakva ideja učiniće dete veoma otvorenim u prihvatanju svega sličnog u njegovom daljem životu. To ne znači da će sva ta deca jednom postati satanisti, ali svakako će biti otvoreniji i manje kritički nastrojeni prema opasnim okultnim praksama i učenjima nekih sekti i kultova. U pedagogiji je sledeći biblijski princip dobro poznat: "Uči dete prema putu kojim će ići, pa neće odstupiti od njega ni kad ostari." (Pri. 22:6 RDK)

Uostalom, ako je sve to samo puka fantazija, zašto su stotine sajtova koji se bave veštičarenjem i okultom, linkovani sa sajtom Hari Potera? Zar to ne govori dovoljno?

Recept: Kako da zlo više ne bude zlo?

Knjige i filmovi o Hari Poteru veoma vešto maskiraju zlo u nešto nevino i bajkovito, te ga tako čine privlačnim i poželjnim za dete. Odrasli, roditelji koji ovo ne vide su takođe obmanuti, jer sve što vide je to da njihova deca konačno ne gledaju TV, već čitaju knjige. Kada kasnije uhvate svoju decu da se zanimaju za okultne tajne nekih sekti, biće veoma iznenađeni, ali po pravilu za to će uvek biti kriv neko treći.

Hari Potter može biti i čista fantazija ili bajka, ali jedno je neosporno a to je da on promovise jedan novi pogled na svet, koji se zasniva na okultizmu. Ovako nešto će deca - buduće generacije, prihvatiti kao normalnu životnu

činjenicu. Ono što je "cool" u svetu Hari Potera, je "cool" i u njihovom svetu, samo što je Harijev svet okružen zlim neprijateljima. Njihove norme ponašanja bivaju narušene. Da li je nešto zlo ili dobro zavisiće samo od toga kako se to razume. Primeniće etiku situacije. Za njih neće postojati nikakve apsolutne norme pravde.

Pitanje: Šta će biti posle...?

Sledbenici Isusa Hrista trebalo bi da razumeju, da je trenutno na delu velika obmana i zavođenje, čiji će pogubni efekti biti vidljivi vrlo brzo i sa čime će se Crkva Isusa Hrista neizbežno suočiti... Paganska federacija engleske (Pagan Federation of England) se naveliko hvali da se za njih zanima sve više mladih, a sve to zahvaljujući Hari Poteru. "Hari Potter je uklonio strah. Ljudi su sada više otvoreni da prihvate veštičarenje i magiju, nego pre." (Mountain View Voice, CA, 26.07.2002.)

"Deca mogu veoma lako da posete neku od stotina Internet stranica koje prezentuju veštičarenje, vika (Wicca) magiju, bacanje čini, tehniku puštanja krvi, bez toga da njihovi roditelji imaju bilo kakvu kontrolu nad time šta čitaju. Ovo ide mnogo dalje od pukog čitanja priče o Hari Poteru. To predstavlja ozbiljan trend među mladim ljudima. Roditelji i učitelji bi trebalo da upoznaju decu i omladinu o opasnostima koje donosi i 'puko bezazleno igranje sa okultom', pre nego što se oni u njega potpuno uključe." (Association of Teachers and Lecturers, BBC News, 22.04.2000.)

Statistike kažu da je svako treće dete čitalo knjigu, ili gledalo film o Hari Poteru. "Evangelje Hari Potera" je našlo svoje plodno tlo u dečijim srcima. Njihov junak sa žigom (znakom) na čelu kroz "čarolije" nudi rešenje za sve njihove probleme i nedoumice...

"Ja sam fanatik. Volim da ga čitam. On me potpuno općini." Ešli, 14. god.

"Želim da idem u školu za čarobnjake da bi učio magiju. Želeo bih da naučim kako da koristim čarobni štap da bih bacao čini." Dilan, 10. god.

"Kada bi otišla u školu za čarobnjake, znala bi kako da koristim čini, spravljam napitke i letim na metli." Mara, 12. god.

"Bilo bi super biti čarobnjak, jer ti onda

možeš kontrolisati sve situacije, stvari, čak i učitelje" Džefri, 11. god.

"Volela da idem u školu za čarobnjake, da učim magiju i da znam bacati čini na ljude. Na neke bi bacila neke veoma ružne čini, i to bi im bila moja osveta!" Ketrin, 9. god.

"Ja se osećam kao da sam unutar Harijevog sveta. Ako bi išla u školu čarobnjaka, ja bi učila sve: bacanje čini i odbranu od crne magije." Kerolajn, 10. god.

"Meni se dopalo kada su oni zli ubili jednoroga i kada je Voldemort pio njegovu krv." Džuli, 13. god.

"Knjige su veoma pametne. Ne mogu da ih ispustim iz ruku." Nuriya, 11. god.

"Želela bi da odem u Hogvarts, sviđa mi se šta oni tamo uče. Želim da postanem veštica." Đoja, 10. god.

U istoriji čitamo kako su u srednjem veku veštice bile javno spaljivane od strane "društva". Pitam se, da li to sada dolazi neko novo vreme kada će neki nepoželjni iz društva biti "spaljivani" od strane veštica i veštaca? ◀

* * *

PREPORUKA: Ukoliko želite više saznati šta se sve zaista krije u Harijevom loncu, preporučujemo vam da pogledate dokumentarni film od Caryl Matrisciana, "Harry Potter: Witchcraft Repackaged". Ovaj film detaljno obrađuje i analizira fenomen Hari Potter (Traje oko 70 min., na engleskom.). Stranica: <http://www.carylmatrisciana.com/articles/article-005.php>.

misaone refleksije

BOG LJUBAVI *Stančević Sreten*

Ljubav je milostiva,
i utešiće onoga koji plače i moli,
ljubav je milokrvna,
i pomoći će svakom koji je u patnji i boli.

Ljubav je istina,
i nasitiće gladne i žedne pravde,
ljubav je krotka
i pomoći će svima koji mir grade.

Ljubav je izdržljiva,
nikada se ne ljuti i trpi dugo,
ljubav nije zavidna,
pomaže u nevolji i uvek misli o drugom.

Ljubav se ne uzdiže,
ne čini što ne valja i ne traži svoje,
ljubav se ne veliča,
ona je čista srca i poštuje sve što je tvoje.

Ljubav se ne ljuti,
ne misli o zlu, pokidane veze spaja,
ljubav je žrtva,
sve snosi, sve izdrži i život na kocku stavlja.

Ljubav je nada,
pravdu čeka dugo, ima veru koja nikad ne
nestaje,
ljubav je večna,
ona sve dobro stvara i život nam daje.

Ljubav je od Boga,
koju svima bezuslovno pruža,
i večito traje!

Bog je ljubav
a njegova ljubav,
Nikada, nikada ne prestaje!

(1. Jn. 4:15-16)

UVEK SPREMAN ZA GOSPODARA nepoznati autor

Jedan turista je putovao duž obale Koma u
severnoj Italiji. Kad je dospeo do dvorca Vila
Askonti, jedan ljubazni stari vrtlar ga je primio i
pokazao mu imanje, vrtove i travnjake koje je
ovaj stari čovek održavao u savršenom redu. U
razgovoru turista ga je zapitao, kada je vlasnik
vile bio tu poslednji put.

"Pre dvanaest godina", reče starac.

"Pa, da li van on piše?"

"Ne."

"Od koga onda primate naređenja?" - začudi se
turista.

"Od njegovog agenta u Milanu."

"Da li on nekad dođe?"

"Nikad."

"Ko onda dolazi ovde?"

"Ja sam skoro uvek sam ovde; jedino s
vremena na vreme dođe poneki znatiželjni
turista."

Na to će iznenađeni turista: "Ali vi održavate
ovaj vrt u takvom divnom stanju, kao da
očekujete vašeg gospodara već sutra."

Stari vrtlar na to spremno odgovori: "**Danas,
gospodine, on može doći još danas!**"

*"A ovo znajte, kada bi domaćin znao u koju
noćnu stražu će lopov doći, bdio bi i ne bi
dozvolio da se potkopa njegova kuća. **Zato i
vi budite spremni, jer će Sin čovečiji doći
u čas kada ne mislite.** Ko je dakle verni i
mudri sluga, koga postavi gospodar nad
svojom čeljadi, da im daje hranu na vreme?
Blažen je onaj sluga koga gospodar njegov,
kada dođe, nađe da tako čini. Zaista vam
kažem da će ga postaviti nad svim svojim
imanjem."* (Matej 24:43-47 EČ)

STATISTIČKA PREDVIĐANJA Friday Fax 2005 issue 35, 8 September

Dobra vest za one koji žele graditi novu crkvenu
zgradu: njima će trebati samo pola od
planiranog budžeta!

Finansijske poteškoće koje su prisutne unutar
mnogih tradicionalnih hrišćanskih denominacija
su najčešće vezane za građevinske objekte.
Često su u pitanju velike investicije, koje
kreditima opterećuju članove zajednice mnoge
godine i stvaraju konstantnu tenziju. No, mnoge
želje za imanjem većeg crkvenog prostora su
potpuno suvišne, smatraju autori poslednje
studije koja je urađena u SAD. "Revolucija",
knjiga Džordža Barne je objavljena u
septembru. Barna vodi istraživački institut, zbog
rada na statistikama i trenutno je najčešće
citirana osoba među hrišćanima u SAD.
Ukratko on navodi sledeće:

- Broj hrišćana koji pohađaju bogoslužjenja
lokalnih crkvi u SAD je u velikom padu. Danas,
70% hrišćana su pripadnici tradicionalnih

crkava, predviđa se da će u narednih 20 godina doći do pada između 30-35%.

- Broj onih koji se odlučuju za Hrista a ne žele postati članovi tradicionalnih crkvi. U narednih 20 godina će porasti sa 30% na 70%.

- Alternativni oblici hrišćanskog zajedništva u SAD (kućne grupe, slobodne crkve i sl.) sa današnjih 5% porašće na 30-35%. Istraživač pretpostavlja de će ostali "hraniti" svoju veru kroz hrišćanske medije i umetnost. Oko 5% hrišćana će bi članovi netradicionalnih crkava ili će snažiti svoju veru preko porodične pobožnosti.

- Zaključak: Mnoge hrišćanske minorne grupe koje danas nisu primećene, u naredne dve decenije u SAD će postati veoma značajne, glavne.

"Ovo je nova revolucija, i ona neće promeniti samo strategije biblijskih škola, već će radikalno dovesti u pitanje i potrebu za crkvenim zgradama," kaže Barna. "Ako će se zaista u narednih 20 godina ostvariti to, da samo polovina hrišćanske populacije budu članovi tradicionalnih crkava, onda mala ckvena zdanja će biti više nego dovoljna." Izvor: George Barna, "Revolution".

OD TERORISTE DO MISIONARA **Friday Fax 2005 issue 38, 30 September**

Indija: Jihtu je uzeo bodež i spremao se da se njime probode. "Bolje je umreti," pomislio je "nego biti uhapšen i biti bačen u zatvor." Odjednom se setio reči svoga ujaka koje mu je uputio pre par godina. Kao da su zabljesnule u umu: "Ako si u nevolji, Isus je jedina osoba koja ti može pomoći!" Juhtuov ujak je bio jedini hrišćanin u stiktnoj hinduističkoj porodici.

Sa sedam godina Jihtu je bio upisan među Hindutva pristalice (Hindutva su hindu fundamentalisti desničarske orijentacije, koji se zalažu za čistu etničku Indiju, u kojoj će živeti samo hindusi.) Više od deset godina Jihtu je bio revnosta Hindutva sledbenik i nije se ustručavao od iskazivanja nasilja. Učestvovao je u bombaškom napadu u kojem je stradalo mnogo ljudi, te je morao da beži i da se krije od vlasti - živio je u stalnom strahu. U svom najdubljem očaju setio se reči svoga ujaka i povikao je: "Isuse, ako si ti zaista pravi Bog, onda mi pomoz!" Ništa se nije dogodilo, tako

da je ponovo uzeo svoj bodež da bi njime sebi oduzeo život, ali nije to mogao da učini. Neka sila je blokirala njegove ruke, tako da nije mogao da ih pomeri, bodež mu je ispao iz ruku.

Sledećeg jutra, probudio se radostan, znao je da mu je Isus pomogao i da će nastaviti da mu pomaže. Susreo se sa jednim policajcem hrišćaninom, koji ga je savetovao da ode u policiju i da sve pred njima prizna. Jihtu ga je poslušao, izašao je na sud, ali Bog je učinio da on ne bude osuđen na zatvorsku kaznu. Tog dana je odlučio da će se potpuno predati Isusu. Njegova porodica je bila užasnuta, ali dozvolili su mu da i dalje stanuje u porodičnoj kući, sa zabranom da ne sme da jede sa njima. Jihtu je počeo da održava dečije časove i molio se za mogućnost da može više služiti Bogu. Njegov ujak mu je rekao o misiji OM (Operation Mobilisation) koja ga je prihvatila i sada Jihtu mnogim ljudima govori o Isusu Hristu. Izvor: Jithu and Debbie Meroff in OM Nachrichten (OM News), www.ch.om.org.

BRITANCI VERUJU U DUHOVE

1. novembar 2005. Izvor: Ananova

Više Britanaca veruje u duhove nego što veruje u Boga, pokazuje istraživačka anketa.

Ukupno 2.012 ljudi je ispitano u vezi sa njihovim uverenjima u natprirodno.

Preko 2 trećine (68%) kaže da veruje u postojanje duhova i utvara.

Malo više od pola (55%) njih kaže da veruje u postojanje Boga.

Njih 26% veruje u NLO-ove, 19% u reinkarnaciju, a 4% veruje da mitsko Čudovište iz Lok Nesa zaista postoji.

Ispitivanje pokazuje da 12% veruje da je čak i videlo duha.

Oko 3 četvrtine (76%) kaže da su ih TV realiti emisije i filmovi kao Veštica iz Blera ubedili u postojanje aveti i vampira.

Anketa je sprovedena pred Noć Veštica od strane firme Čoises-UK. Predstavnik Dejvid Rič kaže: "Želimo da verujemo u duhove više nego ikad."

SionT InBox

Zelim da vam se zahvalim sto postojite jer zaista puno ste me obradovali kada sam vasu prezentaciju nasao na net-u. Zelim vam da samo nastavite ovako i da jos dosta dusa navedete na razmisljanje, (O Boze, da li sam ja zaista tvoj, da li tebi pripadam). Mir vam i radost u Hristu!!!

Brat, Petar Martinovic.

Smešna strana...

ČEGA IMA U BIBLIJI

Učiteljica u nedeljnoj školi pita jednu devojčicu: "Reci mi, čega sve ima u Bibliji?"

Devojčica se na trenutak zamisli, pa reče: "Mislim, da znam čega sve ima u mojoj Bibliji."

"Odlično, hajde reci nam?"

Devojčica počne na prste nabrajati: "Ima slika mojih roditelja, ima papirić od bombona koji sam tu stavila za vreme bogoslužjenja, ima... kupon iz Mekdonaldsa, ima..."

KAD PORASTEM BIĆU...

Učiteljica nedeljne škole pita decu šta će biti kada porastu. Deca su dizala ruke i davala razne odgovore. Jedan dečak se javi dva puta.

"Milane, ti si nam već rekao šta ćeš biti kada porasteš. Rekao si da želiš, da postaneš propovednik. Jesi li se to predomislio?", zapita učiteljica dečaka.

Dečak će na to spremno: "Moj tata ima dva zaposlenja, pa mogu da ima i ja. Kada neću da radim kao propovednik, mogu da radim kao astronaut."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>